האפרוח שידע הכל

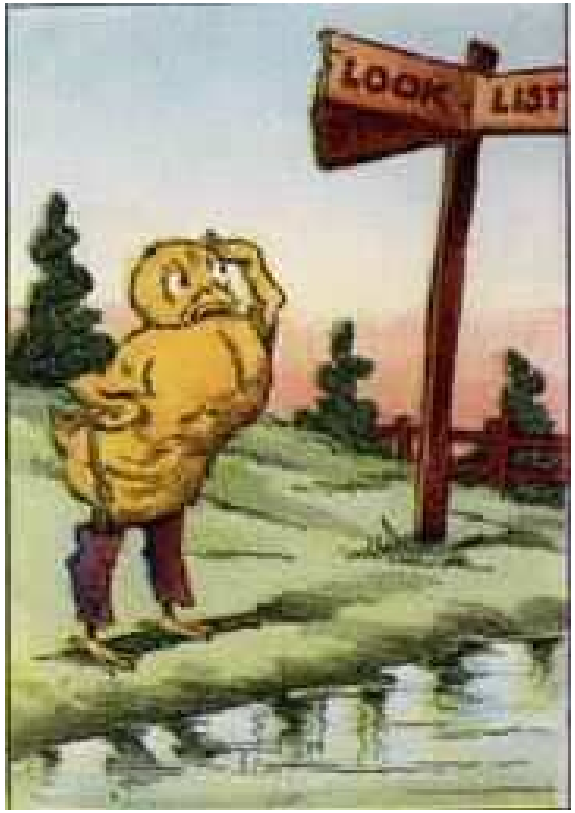

קנט ג. דופילד

יצא לאור בשנת 1918

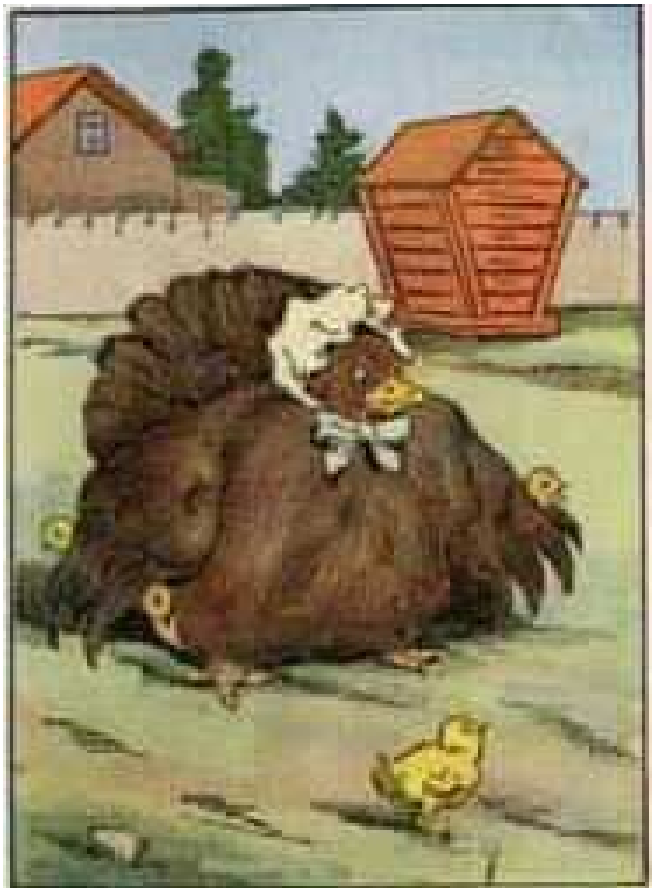

היה הייתה פעם אמא תרנגולת זקנה
בעלת זנב מצחיק וכרבולת אדומה והיו
לה ארבעה אפרוחים:
פופפי
ופלופפי
וסקרובי
והאפרוח הקטן והחכם
שידע הכל.

פופפי היה אפרוח קטן ושמן שנראה כמו כדור צמר ואמא התרנגולת לעתים לא ידעה האם זה פופפי יושב בדשא או רק פיסת בד לבן.
אבל היא תמיד יכלה לוודא זאת כי אם היא נתנה קרקור חזק ממש והדבר הלבן הזה רץ מיד אליה, היא ידע שזה פופפי. ואם הוא לא זז כלל, הרי הייתה זו רק פיסת בד.
וזו הייתה הדרך היחידה לוודא מה הוא מה.

פלופפי היה אפרוח שתמיד בא בריצה כשהתרנגולת הזקנה קראה: "קלוק, הו קלוק, בוא מהר. הנה תולעת שמנה יפה." וכך פלופפי תמיד קיבל את התולעים השמנות וגדל עגול כמו כדור.
הוא תמיד שמר על ניקיון של פניו ורגליו ולא שיחק עם האפרוחים הפראיים האחרים, אלא רק כשלא הייתה ברירה אחרת.

סקרובי היה אפרוח חלוש, שרק בקושי הצליח לצאת מקליפת הביצה שלו ואמא תרנגולת הזקנה תמיד התלבטה האם הוא בכלל יצמיח נוצות.

אבל יום אחת היא באה אל אבא התרנגול בהתרגשות רבה וקראה: "הו, קלוק-קלוק, עכשיו אני מאמינה כבר שסקרובי הקטן יבריא. הוא אכל שיש תולעים – שתיים ארוכות ודקות, שתיים קצרות שמנות ושתיים שעירות."

ואבא התרנגול גלגל עיניים ואמר "אוהו, קיד-אר-קוט. כן, אני חושב כך."
אבא התרנגול היה חכם מאוד ותמיד, על הכל שאמא התרנגולת אמרה ענה:
"אוהו, קיד-אר-קוט. כן, אני חושב כך."
וכך אף פעם לא ניכנס לצרות.

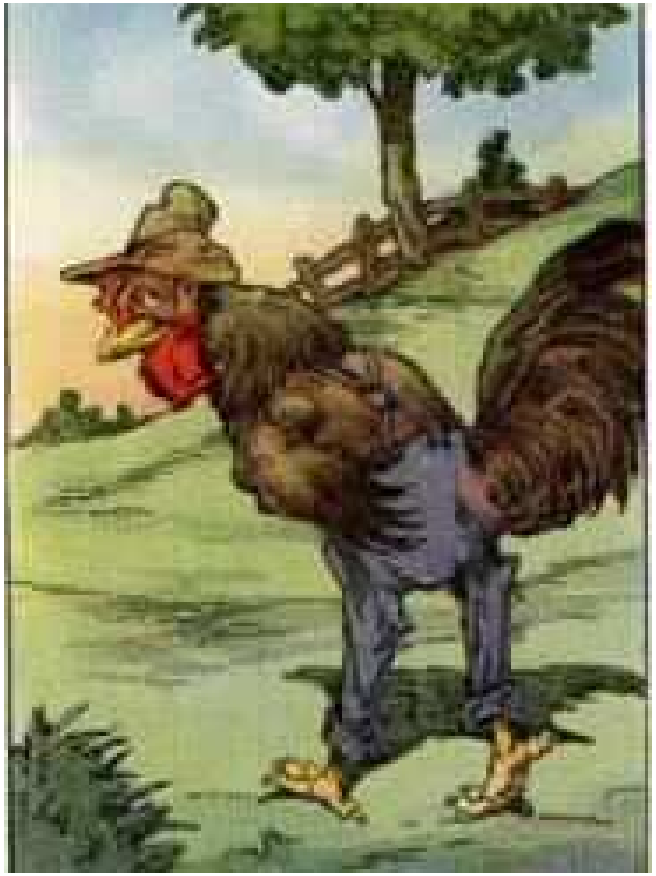

ובסוף היה גם האפרוח הקטן והחכם שידע הכל. הוא תמיד ידע הכל ותמיד ענה מהר מאוד כאשר מישהו שאל שאלה על משהו. הוא לא תמיד צדק, כפי שניתן להבין. הוא חשב שהוא יודע יותר מאשר אבא התרנגול או אמא התרנגולת, בעלת זנב מצחיק וכרבולת אדומה, או אפילו יותר מאשר גובלה-גובלה תרנגול ההודו הגדול.

בעצם הוא חשב שהוא יודע על הכל יותר מכל אחד אחר במקום כלשהו.

יום אחד אמא תרנגולת הזקנה הביטה בשמיים ואמרה: "היום, אפרוחי הקטנים, אל תתרחקו יותר מדי כי אני בטוחה שירד היום גשם."
ואבא התרנגול אמר: "אוהו, קיד-אר-קוט. כן, אני חושב כך."
אבל האפרוח הקטן שידע הכל אמר: "פיפ-פיפ. אני לא מאמין שירד גשם. אני הולך לבריכה, לשחק עם דוקי-דודל הברווזון. ממילא עלי לא ירד גשם."

ובדיוק אז קרא סקרובי: "פיפ-פיפ-פיפ. כל הזמן אתה משחק עם דוקי-דודל הברווזון. איתי אינך רוצה לשחק בכלל. פיפ-פיפ-פיפ."
כדי שתדעו, סקרובי רצה תמיד לעשות אותו דבר שעשה מישהו אחר. הוא רצה לשבת יחד עם פופפי בשמש. אבל גם רצה לרוץ עם פלופפי ולתפוס תולעים שמנות ובאותו הזמן גם לשחק עם דוקי-דודל ועם האפרוח הקטן החכם שידע הכל.
ואת כל זה לא יכול היה הרי לעשות. נכון?

ולכן סקרובי רץ מסביב כל היום. כי כשהוא התנפח כמו פופפי והתכונן לאמבטית שמש, הוא ראה איך פלופפי תופס תולעת שמנה.

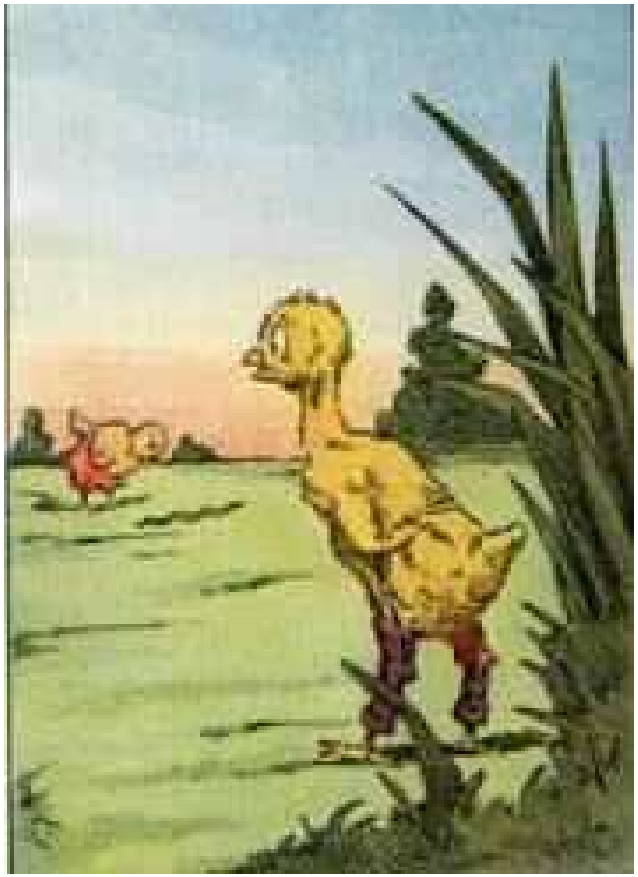

וכשראה זאת רצה אף הוא לרוץ ולתפוס תולעים.

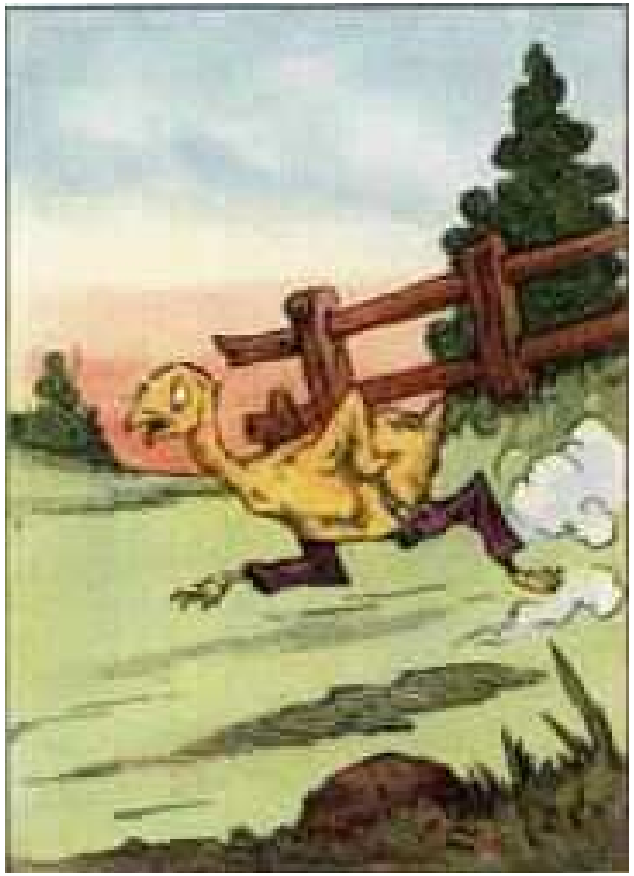

וברגע שהשיג אל פלופפי עם התולעת הוא ראה גם את דוקי-דודל והאפרוח הקטן החכם שידע הכל. וכמובן רצה לדעת מה הם עושים. וברגע שהגיע אליהם, היה בטוח שדווקא פופפי נהנה ביותר בשמש והתחיל לחזור אליו.

ובערב הוא היה כל כך עייף ורעב מהריצה הזו שלא נשאר לא זמן לגדול, ואז הוא דחה את הגדילה למחרת. לכן הוא נשאר כל כך קטן ורזה.

מובן שאם אמא תרנגולת הזקנה אמרה שירד גשם והאפרוח הקטן החכם שידע הכל אמר שלא ירד והלך לשחק עם דוקי-דודל, גם סקרובי רץ לשם.

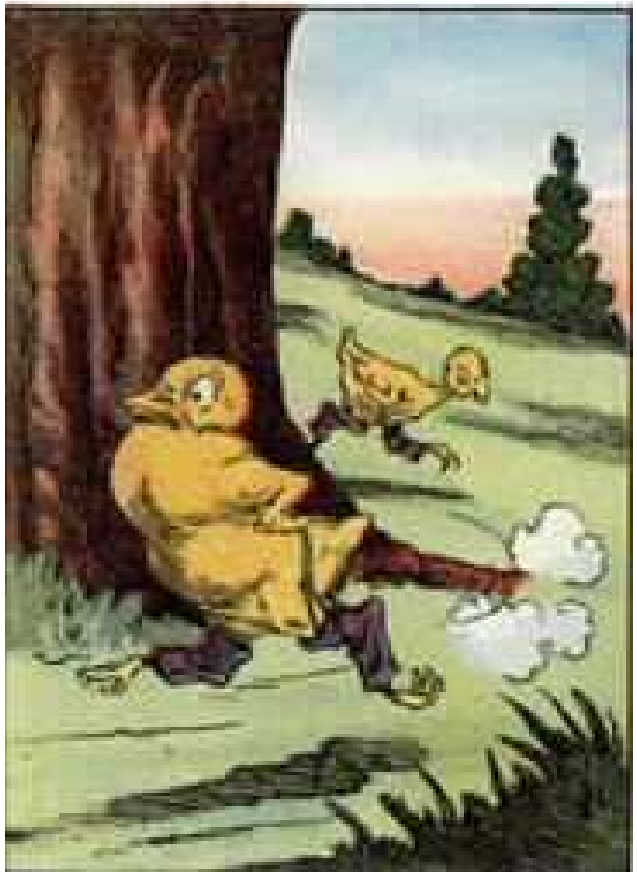

הם שניהם רצו ליד החממה ומעל ערוגת הפרחים עד שהגיעו לבריכה, שם גרו אמא ואבא של דוקי-דודל.
ודוקי-דודל עצמו רקד על שפת המים ושר:
"קווק-קווק. שאיש לא יעז להיכנס לבריכה.
רק אני, רק אני."
וכמובן האפרוח הקטן החכם שידע הכל מוכרח היה להגיב:
"זו לא בריכה, רק שלולית מים, רק שלולית בוץ קטנה. אראה לך."

והוא נכנס למים. תחילה המים יגיעו לו עד הברכיים.

ואחר כך עד הצוואר.

ואחרי הצעד הבא אי-אפשר היה לראות יותר מהאפרוח הקטן החכם שידע הכל אלה את המקור הקטן שלו. והוא זעק: "פיפ-פיפ-פיפ. מאין כל המים האלה? הצילו אותי! מהר, מהר!"

אבל דוקי-דודל רק רץ סביב המים וקרא:
"קווק, קווק, קווק, אני יודע שזו בריכה.
שאיש לא יעז להיכנס אליה. רק אני. רק
אני!"

כשסקרובי ראה שהאפרוח הקטן החכם ממשיך לקרוא "פיפ-פיפ-פיפ" ולא רואים ממנו יותר מאשר את המקור הקטן, הוא נבהל נורא ורץ לאמא תרנגולת הזקנה כמה שרק רגליו הדקות יכלו לשאת אותו.

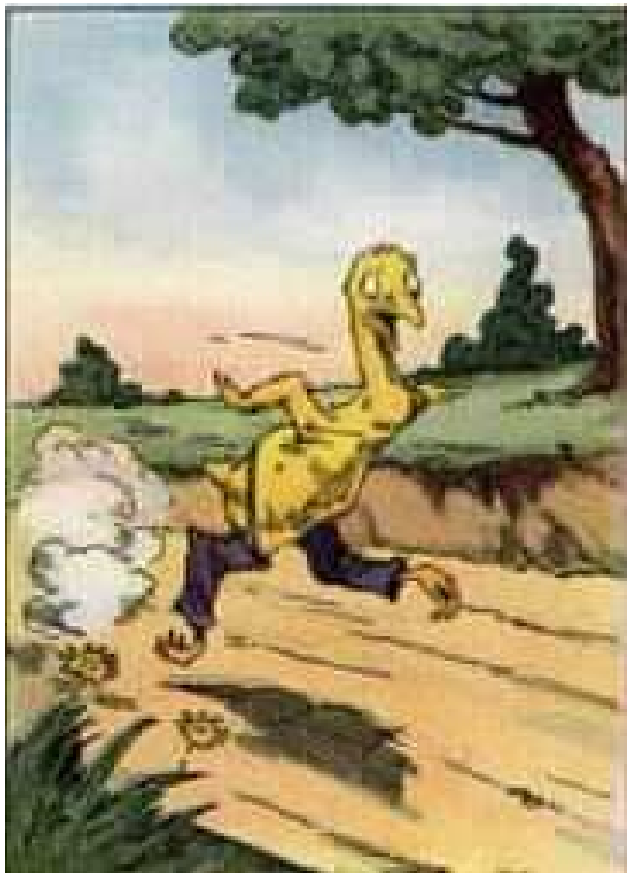

"פיפ-פיפ-פיפ" הוא צעק "בואי, בואי מהר
ותראי מה עושה האפרוח הקטן החכם.
הוא מתחבא במים ואפשר לראות רק את
המקור שלו."

אמא תרנגולת הזקנה קראה לאבא
התרנגול ושניהם רצו מהר אל הבריכה.

כשאמא התרנגולת הגיעה לבריכה היא הביטה סביב אך לא יכלה לראות זכר מהאפרוח הקטן שלה. היא ראתה את דוקי-דודל מרקד מסביב ומזמר.
"הי, דוקי-דודל" קראה "איפה האפרוח הקטן החכם שיודע הכל?"

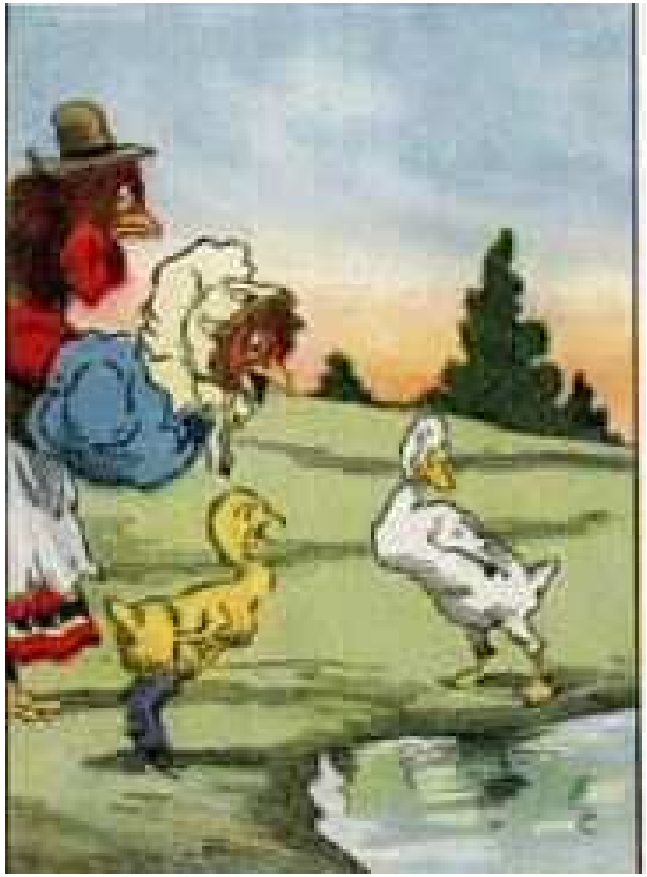

ודוקי-דודל הצביע על פני המים: "הנה המקור שלו שבולט מהמים. אני מניח שאם תחפשי יותר עמוק תוכלי למצוא גם את היתר."

אמא תרנגולת הזקנה ואבא התרנגול רצו על שפת הבריכה ועשו כל כך הרבה רעש שכל האווזים והברווזים באו לראות מה קרה.

כשהבינו שהאפרוח הקטן החכם הוא תחת פני המים ולא יכול לצאת, האווז הגדול הלבן בעל המקור הצהוב קרא: "חכו רגע, תכף אוציא אותו!"
הוא לקח נשימה ארוכה, נעמד על ראשו במים כך שאפשר היה לראות רק הזנב הלבן ושתי רגליו הצהובות שהקציפו את המים.

ובסוף יצא עם האפרוח הקטן החכם
במקורו הצהוב והשטוח שלו.
אמא התרנגולת גירשה מיד את האפרוח
במהירות הביתה.

אחרי שייבשה את האפרוח הקטן החכם
היא פנתה לאבא התרנגול ואמרה:
"אני חושבת שצריך לתת לו מכות טובות
על הישבן ולהשכיב במיטה. נכון?"
ואבא התרנגול אמר כרגיל: "אוהו,
קיד-אר-קוט. כן, אני חושב כך."

אזי אמא תרנגולת הזקנה, בעלת זנב מצחיק וכרבולת אדומה שמה את האפרוח הקטן החכם שידע הכל על ברכיה והרביצה, והרביצה לו עד שהתחמם כהוגן ואז השכיבה אותו במיטה בלי ארוחת ערב.
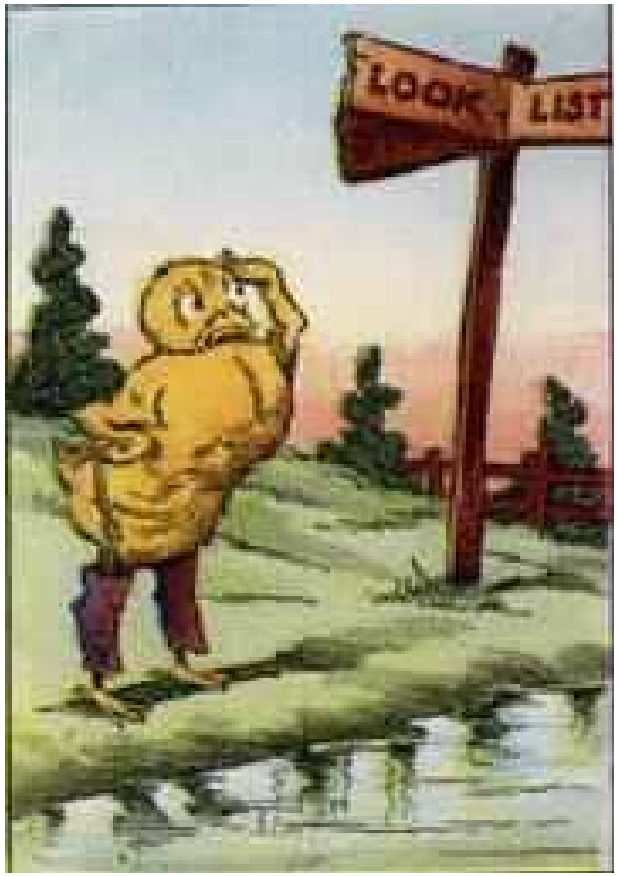
אבל מאז האפרוח הקטן החכם שידע הכל חשב פעמיים לפני שדיבר, כי למד לקח וידע שאינך יכול לאומר כמה עמוקים המים רק מתוך הסתכלות עליהם.